

danne Lokalteter, som Søfortarkivet da yderligere maatte kunne faa Brug for. Dette er en Anskuelse, som jeg ikke støtter paa min egen Opfattelse, der jo i Spørgsmaal af denne Natur ikke vil kunne have nogen Betydning, men paa Autoriteter, som jeg antager, at Ingen, naar de kjendte deres Navne, vilde frakjende Betydning. Naar det imidlertid er givet, hvilket jeg tror, at man bør gaa ud fra, at det er muligt at opføre en Fællesbygning som den, der nu engang er givet Tegning til, der vil kunne give Søfortarkivet Alt, hvad det med Rimelighed og Billighed kan forlange, saa kommer jeg her til det sidste Spørgsmaal, nemlig dette, om det ikke er det Forstandigste og Naturligste tillige at benytte den samme Grund til at opføre Lokalteter for Sø- og Handelsretten, med andre Ord at gjøre den nye Bygning saameget større, at den tillige kan afgive Lokaler for den af mig omtalte anden Statsinstitution. I saa Henseende er det, at jeg vil bede ærede Medlemmer at have for Øie, om der ikke er ligesaa megen Opfordring til at tage Hensyn til, hvad der kan tjene Sø- og Handelsretten, som til, hvad der kan tjene Søfortarkivet bedst. Det er muligt, at den høitagtede Marineminister opfatter sin Stilling saaledes, at han fortrinsvis, for ikke at sige udelukkende, tager Hensyn til Søfortarkivets Interesse; skulde jeg gjøre den ærede Minister Uret i saa Henseende, vil jeg bede ham undskylde mig; men i alt Fald haaber jeg, at Thinget vel vil vide, at her har man ikke at tage Hensyn udelukkende til Søfortarkivets Interesser, men derimod til, hvad der i det Hele maa siges at være stemmende med de forskjellige Statsinstitutioners, eller de forskjellige Statsformaals Lær, og det maa ganske vist være ligesaa magtpaaliggende for Lovgivningsmagten, for Repræsentationen, for Folkethinget at afhjælpe det dybtfølte Savn, som der er for Sø- og Handelsretten af et ordenligt Lokale, som at staffe Søfortarkivet et udmærket, elegant og i alle Henseender fyldestgjørende Lokale. Jeg appellerer — det tilstaar

jeg ligefrem — trostlig til Folkethinget, fordi denne Institution, for hvilken jeg i dette Dieblil fører Ordet, i egentligste Forstand kan siges at være et Barn af Folkethinget. Det er Rigsdagen, som har skabt denne, den første ved Valg af Borgerne selv ordnede Ret, vi have faaet her i Landet, og det er især Folkethingets Initiativ, som det skyldes, at denne Institution overhovedet er kommen tillive. Det er Folkethinget, som først har sat denne Sag i Bevægelse og fremkaldt det Lovforslag, der, som det vil erindres, blev forelagt første Gang i Vinteren 1860—61. Nu har denne Ret paa tiende Aar taget tilfælde med et Lokale, der fra første Færd af blev betegnet som selvsølgelig aldeles foreløbigt og interimsstift. Jeg tror, at man derved har givet et godt og sjældent Exempel paa Taalmodighed og Resignation; men der kan ogsaa fordres formeget, og hvis Enden paa de Forhandlinger, som ere blevne førte i flere Aar, skulde blive den, at ogsaa denne formentlige Uvei skulde blive spærret, og de Aar være spildte, som ere gaaede hen med Forhandlinger for at komme i Besiddelse af et ordenligt, og, som jeg tør kalde det, anstændigt Lokale, vilde det tilvisse være meget bedrøveligt. Jeg skal tillade mig at meddele det ærede Finantsudvalg nærmere Oplysninger, som jeg tror ville sætte Berettigelsen af mine, maasse noget stærke Udtalelser udenfor enhver Tvivl. Jeg ser vel, at der findes hos enkelte ærede Medlemmer af Finantsudvalget den Formening, at det kunde være passende, at Kjøbenhavns Kommune deltog i Bekostningen ved Tilveiebringelsen af et Lokale for en Ret, der, som det hedder, nærmest kun er en Underret for Kjøbenhavn. Jeg skal ikke indlade mig paa Berettigelsen af den Karakterisering, der derved er givet Sø- og Handelsretten, det er forsaavidt ligegyldigt, men hvad jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, er, at der ikke fra Kjøbenhavns Kommune er ydet, og heller ikke forlangt, noget Bidrag til Afholdelsen af Udgifterne ved den